האנקורים המצחיקים

נ. נוסוב
ציירה י. סמיאנובה

תחת לחלון שלי נמצאת גינה קטנה, מגודרת יפה. בחורף הגנן מטאטא שלג ליד הפשפש, ואני זורק חתיכות לחם קטנות לאנקורים.
כשהציפורים רואות את הכיבוד על השלג מיד באות מכל הכוונים ומתיישבות על ענפי העץ העומד לפני החלון. הן יושבות שם זמן רב ומביטות סביב, אבל לא מעזות לרדת.

יתכן שמבהילים אותן האנשים העוברים ברחוב.
אבל הנה אנקור אחד אוזר אומץ, יורד מהענף, נעמד בשלג, ומתחיל לנקר את הלחם. רואה זאת אנקור אחר וגם הוא יורד למטה. אחריו שלישי ורביעי.. ותוך זמן קצר כל הלהקה כבר יושבת בשלג ומנקרת לחם. אף אחד לא שם כבר לב על העוברים ברחוב.
כרגיל האנקורים הם חברותיים. הם אוהבים מאוד, כפי שאומרים, לאכול בחברותא. הנה אחד מהם ניגש ללחם ותופס אותו מלמטה. שני מרים את ראשו, מנפח את חזהו כמו סוס גאה, ומנקר את אותה חתיכת הלחם מלמעלה.
פתאום הוא מרגיש שהפריע לחבר שלו ועובר לחתיכת לחם שמונחת לא רחוק משם. "יש כאן הרבה לחם, יספיק לכולם!" הוא אומר בכל ההופעה שלו "אין צורך לריב."
אך לא לכל האנקורים אופי חברותי כזה. יש שיתפסו פירור לחם, ימשכו אותו הצדה ומנקרים שם, כדי שאף אחד לא יפריע.
על האנקורים המתבודדים האלה קשה להביט ולא לצחוק.
הנה אחד מהם הצליח להוציא מהשלג חתיכת לחם גדולה

יותר, משך אותו רחוק מהאנקורים האחרים והתכונן לאכול אותו. ואז מהצד הופיע אנקור אחר. בלי כל התראה חטף את הלחם ועף אתו למעלה.

היה צריך רק להביט על המסכן, שאותו, כפי שאומרים, סידרו. היה לו מראה כל כך אבוד! הוא אפילו פתח רחב את מקורו מרוב הפתעה.
ועל האנקור המחוצף, שחוטף לאחרים, שמתי לב כבר מזמן. אפילו נתתי לו כבר שם - אפונקה, ושם משפחה - המשוקץ. אותו אפונקה המשוקץ לעולם לא יאכל בחברה. הוא בא כשאחרים לא מצפים, מתחת לאף של מישהו חוטף את הנתח הגדול ביותר, ועף אתו אל שולי הגג.

ולפעמים מזדמנת לאפונקה חתיכה כל כך כבדה שמושכת את ראשו למטה, והוא עף באוויר במהופך, עם הזנב למעלה. הוא מנפנף בכנפיים כל כך חזק שהרעש מגיע אלי לחדר דרך זכוכית החלון.
נדמה לי שאפונקה המשוקץ מתישהו יימשך תחת הכובד המוגזם, ויפול לארץ. אני בכוונה זורק לו נתחי לחם גדולים כדי לראות לאן תוביל אותו החמדנות שלו.
ויש גם אחד מטופש, לוחמני אנקור-שודד. שודד זה יעוף פתאום על אנקור שלוו כלשהו, ידחוף אותו הצדה, ייקור פעם בנתח הלחם שלו ומיד ימצא אנקור אחר, ייקור אצלו ויעבור לשלישי..

אולי קנאה דוחפת אותו לכך או לחם של אחרים נראה לו מתוק יותר - והוא כל הזמן מתנפל על אחרים! בסוף הוא פוגש אחד, שודד כמוהו, או אנקור שלא מוותר בקלות, כזה שלא רוצה אמנם את זה של אחרים אבל גם את שלו לא ייתן. ואז הם מתחילים לקפוץ זה על זה, דוחפים זה את זה בחזה או מתעופפים למעלה, ממש כמו שני תרנגולים. השודד מנסה לנקור את השני במקור. אבל גם השני לא נרתע. ומתוך המאבק שוכחים לגמרי את הלחם. ממש רק צחוק!
כשהאנקורים גומרים לאכול את הלחם הם עפים למעלה ומתיישבים על העץ. נחים. מנקים את המקורות בענפים.

הם נראים שבעים, מרוצים.
ופעם החלטתי לעשות להם הפתעה, מין מתנה שלא ציפו לה. חשבתי "למה להם, המסכנים, לרוץ בשלג, להקפיא רגליים! הבה ויתכבדו בלי לרדת מהעץ."
חבשתי כובע, לבשתי מעיל חורף, יצאתי לגינה והתחלתי

לתקוע חתיכות לחם על בליטת של ענפי העץ.
"הנה" חשבתי "ישמחו האנקורים." חזרתי הביתה ומחכה.
שעה שלמה הבטתי בחלון, וכלום! אף אנקור אחד!
"מה קורה?" חשבתי "יתכן והם לא רואים?"
והנה מאין שהוא מופיע אנקור כזה מוזר ומתיישב על ענף סמוך לחתיכת לחם. זנב שלו קצר מאוד, כאילו קרוע, צוואר פרוע, על הגב כנף אחת שבורה ובולטת למעלה.
"מי-זה, שבא הנה?" חשבתי "עוד לא ראיתי כזה. כנראה הצליח להתחמק מחתול או אולי רב עם מישהו."

ובינתיים האנקור יושב על הענף ולא רואה בכלל על הלחם. אחר כך הביט עליו מהצד, מצמץ בעיניים, הלסת התחתונה ירדה, הרגליים רעדו והאנקור נפל למטה, כאילו ירוי מרובה. הוא לא הגיע לאדמה אלא פתאום הניע את הכנפיים, התרומם באוויר, ועף לצד שני של הרחוב.
ואני צחקתי. הבנתי שהאנקור הטיפשון הזה פשוט נבהל מהלחם התקוע על הענף. הוא כנראה לא הרגיש בחתיכות לחם האחרות שתקועות סביב והתיישב על הענף כדרכו תמיד. ואחר כך ראה שלידו נמצא משהו זר, לא מובן, וכל כך נבהל שנפל מהעץ. הרי מעולם עוד לא ראה נתחי לחם שצומחים על עצים.

האנקורים האחרים ראו כנראה משהו מוזר, לא סביר, ולא העזו להתיישב על הענפים. הם בוודאי לא הבינו שזה לחם שאפשר לאכול.
אנקורים, ציפורים קטנות אמנם, אבל זהירות מאוד, וכל דבר לא מובן מפחיד אותן.

אני, כמובן, לא יודע מה חשבו האנקורים. יתכן והם חשבו שאלה איזה שהם יצורים חיים, שיכולים לפגוע בהם.
בכל אופן עד עכשיו, כל זמן שעל הענפים תקועות חתיכות לחם, אף אנקור לא מתקרב אל העץ. וכאשר אספתי את הלחם מהעץ הם חזרו מחדש ולא פחדו מדבר.
ואת האנקור הפרוע לא ראיתי יותר. היה זה כנראה אנקור כלשהו זר, מרחוב אחר.
ובסך הכל עם האנקורים מאוד מוצא חן בעיניי. הן ציפורים חביבות מאוד וגם מצחיקות מאוד. הרבה זמן חשבתי מדוע אנחנו צוחקים מהם ואחר כך הבנתי שמשעשע אותנו אותו הדבר כמו אצל האנשים. אנחנו צוחקים מאנשים כאלה שחושבים רק על עצמם ולא מתעניינים באחרים. צוחקים מחסרי דעת, גסים, מסתכסכים, רבים, כאלה שלא חושבים אלא רק על עצמם ולא יודעים לחיות
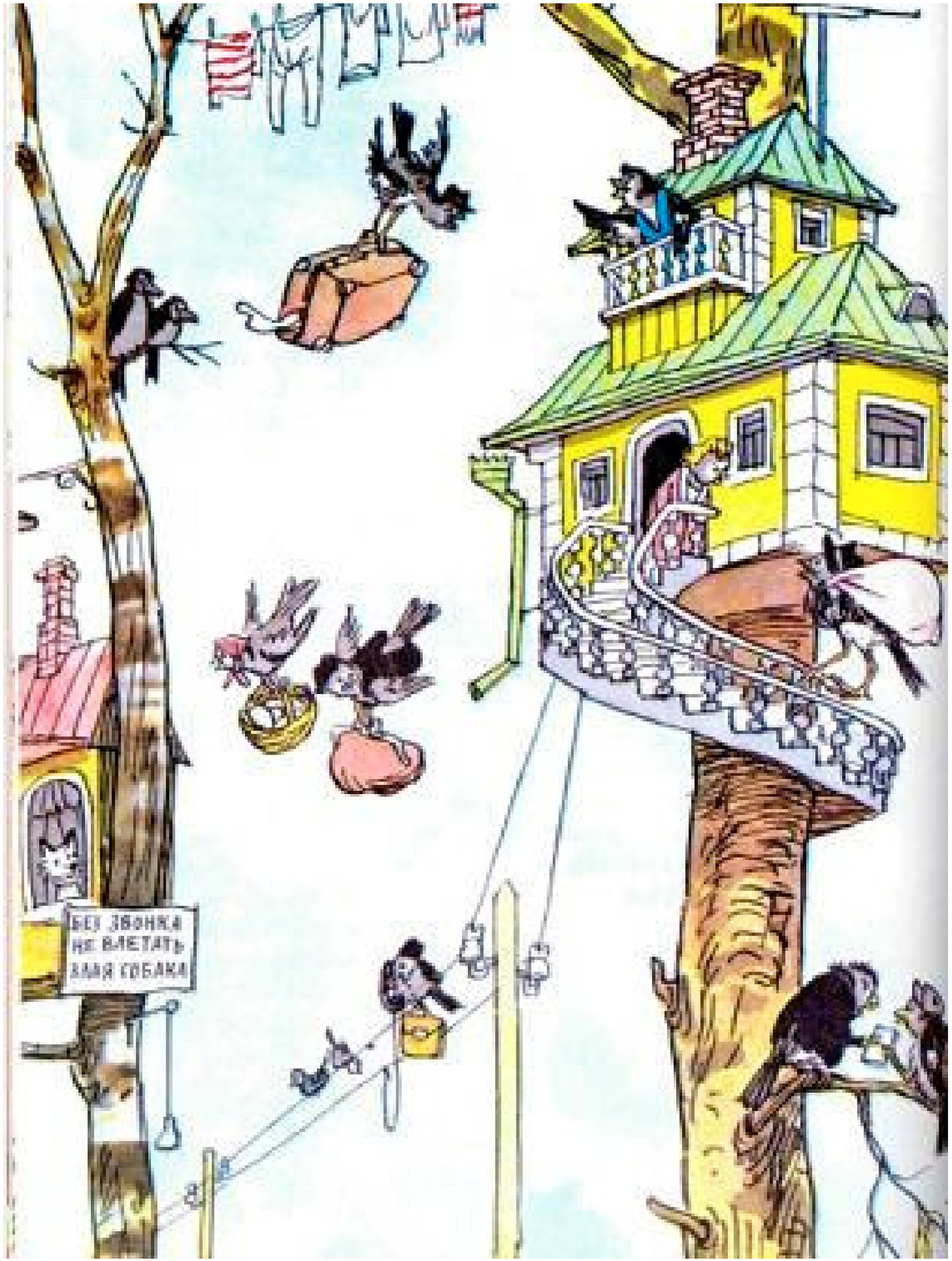
עם אחרים. צוחקים מחמדנים וקנאים שמנסים לקחת הכל רק לעצמם, מאלה שיודעים הכל טוב יותר, גאוותנים שחושבים את עצמם טובים ביותר, ושאחרים לא שווים כלום. צוחקים מפחדנים שנבהלים מכל שטות.
מכר אחד שלי (והוא פרופסור מלומד מאוד) אמר לי שאנו צוחקים מאנקורים כשמרגישים שהם דומים במשהו לבני-אדם.
אבל לי נראה דווקא ההפך - אנו צוחקים מבני-אדם כשנראה לנו שהם במשהו דומים לאנקורים.
תחשבו על כך, כשיהיה לכם זמן פנוי.